

ческите отношения на империята отъ страната на дунавската граница, и за насъ е съвършено понятно постоянното смѣшване съ тѣхъ антите и придунавските славяни. Въ неговите разкази за нападенията на империята ние обикновено срѣщаме тие три народа: хунните, антите и славяните, и срѣщаме ги ту раздѣлно, ту заедно. Въ неговото описание вандалската и готската войни ние пакъ срѣщаме въ числото на спомагателните или на наемните войски тие сѣщи хунни, анти и славяни; тие повечето пѣти са спомѣнватъ като отлични коняници и стрѣлци. Общото или родовото название хунни, както ние вече говорихме, са замѣнява попѣкогашъ у Прокопия съ видовните (племенните) имена кутургури и утургури, и попѣкогашъ и съ друго общо название массагети. (Да си припомнимъ, че Аммианъ нарича массагетите алане). И така, за сходството на бптовите чѣрти у славяните и у бѣлгарете ние имаме положителното свидѣтелство на Прокопия, който ги е видѣлъ самъ и който е можалъ да наблюдава тѣхните нрави, като е придружѣвалъ Велизария въ неговите походи. Следователно, и отъ тая страна, на която, повтаряме, можемъ да са основаваме твърде условно и предпазливо, источниците говорятъ не за ползата на тюркофинската теория.

Ако сравниме нѣкои и други обичаи въ частностъ, то пакъ ще да срѣшнемъ общеславянски или общеварварски чѣрти. На примѣръ, клѣтвата надъ голъ мечъ е била така сѣщо въ обичай и у русите; употреблението човѣчески